

kasser, det gælder i pensionsforsikringselskaber, det gælder i ATP, det gælder i Lønmodtagernes Dyrftidsfond, og det gælder alle steder, at der naturligvis skal stilles ordentlige krav om sikkerhed.

Så kommer jeg til hr. Aage Frandsen, som kom med en række historiske citater. Det er klart, at det altid gør indtryk, også på mig. Jeg husker dem, og jeg vedstår gerne den del af citaterne, der vedrørte min egen person. Må jeg sige til hr. Aage Frandsen, at jeg stadig væk er dybt optaget af demokratispørgsmålet i pensionsopsparingen. Jeg må også erkende i dag, at de gamle tanker og diskussioner om økonomisk demokrati fra 1970'erne ikke har en folkelig opbakning, og derfor kan det ikke nytte noget at hive den sag frem igen. Her må vi tage konsekvensen af det brede folkelige ønske om det decentrale demokrati. Sådan er det nu engang, og det er jeg i grunden ganske enig i, men jeg er dybt optaget af, hvordan vi finder veje til at forøge demokratiet i de aftalebaserede pensionsopsparingsordninger.

Hr. Aage Frandsen talte om ansvarssamfundet og medindflydelse. Må jeg illustrere dilemmaet, for det er egentlig meget godt sagt i denne udmærkede betænkning. På side 288 i betænkningen fra Økonomiministeriet om demokrati og åbenhed i pengeinstitutternes investeringsbeslutninger står der som konklusion: »Den skitserede model kan ikke forenes med de gældende obligatoriske arbejdsmarkedspensionsordninger. Det er et politisk spørgsmål, som man vil videreudvikle modellen.«

Den her skitserede model, vil jeg sige til hr. Aage Frandsen, er udtryk for, om man kunne forestille sig det totale demokrati, hvor en pensionskasses medlemmer foretog et fuldstændigt valg af investeringer, som man nu selv personligt mente var det rigtige. Det, der står her, er, at hvis man gik den vej, kunne man ikke længere opretholde den obligatoriske pensionsopsparingsordning, eller sagt på godt dansk: så måtte man opgive de aftalebaserede overenskomstbestemte pensionsordninger her til lands, og det går regeringen altså ikke ind for. Jeg siger det for at highlighte og belyse det dilemma, vi bl.a. står i. Regeringen går ikke ind for at gennemføre en lovgivning, der reelt indebærer, at de overenskomstbestemte opsparingsordninger kollektivt ophæves.

Det, jeg godt kunne se for mig, var, at vi videreudviklede og opfordrede pensionskasser, pensionsinstitutter og forsikringselskaber til i

højere grad at benytte det, der nævnes på side 137 i samme fortræffelige betænkning, hvor der jo dels gives glimrende eksempler på medindflydelse i en række konkrete pensionsaktieselskaber, dels eksempler på medlemsinddragelse i investeringsbeslutninger som rådgivning til de bestyrelser, der har ansvaret i henhold til lovgivningen. Lad os gå frem dér.

Lad mig slutte med sige, at min klare opfordring til fagbevægelsen, arbejdsgiversiden og til alle de kollektive pensionsordninger er: Prøv, gå i gang med den ædle kappestrid, tilbyd medlemmerne på generalforsamlingerne at komme til orde og give udtryk for de gode investeringsråd, de godt vil give, til bestyrelserne, som i sidste instans har det lovmæssige ansvar. Demokratiet er en proces, som udvikler sig over tid, og som bestemt skal opmuntres i den form, regeringen også i dag har lagt op til, og som økonomiministeren har understreget det. Åbenheden og demokratiet går hånd i hånd også på dette felt, og der skal bestemt ikke mangle nogen opfordring til at gå videre frem ad frivillighedens vej, som jeg skitserede det, hverken fra mig eller fra regeringen som helhed, og det har økonomiministeren jo også understreget.

(Kort bemærkning).

Lars Løkke Rasmussen (V):

Jeg er glad for, at statsministeren understregede, at det ikke var udtryk for arrogance, når han irettesatte mig og mente, at jeg ikke havde studeret betænkningen godt nok. Jeg er glad for det, for havde statsministeren ikke gjort det, måtte jeg jo sidde tilbage med det indtryk.

Medens vi er ved det med at studere, så er det ikke udtryk for arrogance, når jeg nu siger, at statsministeren øjensynlig ikke har lyttet til min ordførertale, for jeg har ikke sagt et eneste ondt ord om LD eller LD's kompetence til at forvalte de midler, som LD's bestyrelse forvalter. Ikke et eneste ord! Jeg har taget mit udgangspunkt et helt andet sted, vil jeg sige til statsministeren, nemlig i individet, og har spurgt, om det ikke kunne være en god idé, at det enkelte menneske fik en mulighed for at fravælge LD, hvis det enkelte menneske syntes, at det i vedkommendes situation var en god idé. Det er ikke det samme som at sige, at LD ikke forvalter midlerne godt nok.

Jeg kan i øvrigt henvise til betænkningssiderne 246-250, hvoraf det fremgår, at det er relativt uproblematisk at lave en sådan ordning, hvor